

BOLIVIJSKE

PAMPE

LET IZ LA PAZA DO BOLIVIJSKIH PAMP JE BIL NA TREMUTKE PODOBEN UTRINKOM IZ FILMA ŽIVI, KAJTI LETELI SMO MNOGO PREBLIZU ANDOM, POLEG TEGA PA JE VETER NAŠE LETALO PREMETAVAL, KOT BI BILO KAREJENO IZ PAPIRJA.

Vendar pa se je okolje kmalu spremenilo. Leteli smo nad bujnim zelenjem, rjave reke pa so vijugale kot Amazonka, ko jo snemajo iz zraka. Ampak začnimo na začetku.

La Paz je odlično izhodišče za raziskovanje celotne Bolivije. Na stotine turističnih agencij ponuja izlete na Altiplano, v bazen Amazonke, v pampe ter slano puščavo Uyuni. Prav v Uyuni sva imela tudi namen oditi, a je bilo tam stanje zelo napeto – ravno takrat je prišlo namreč do stavke rudarjev, ki so zaprli glavno cesto do Potosija in s tem do Uyunija. Nekaj turistov, ki je bilo dovolj vztrajnih in so vseeno odšli tja, se je zelo pretresenih kmalu vrnilo, kajti ob zapori ceste so jim skoraj zažgali avtobus. Za naju je bila to pravzaprav sreča v nesreči, kajti odločila sva se obiskati bolivijske pampe, ki so bile zelo prijetno presenečenje.

V RURRENABAQUE

V bolivijske pampe smo se odpravili z majhnim letalom. Po precej razburjivi vožnji smo pristali sredi gozda,

na pokošeni travi (na kateri so bili še pasji in konjski iztrebki – na našo srečo je bila med pristajanjem »pista« prazna). Čakalo pa nas je še eno presenečenje. Temperatura je bila namreč kakšnih 20 stopinj višja kot v La Pazu – torej prijetnih 30° C. Mesto, kjer smo pristali, ima eno najzanimivejših imen, kar sem jih do sedaj srečal na svojih potovanjih – Rurrenabaque. Kraj z okoli 20 tisoč prebivalci je oblikovan za turiste – na vsakem koraku hostli in prenočišča, skoraj še več turističnih agencij kot v La Pazu, poleg njih pa še pralnice perila ter lokali z internetom.

SAFARI PO PAMPAN

Same pampe so zelo vroče, a dosti manj vlažne kot džungla, tudi tako bujnega rastja in raznolikega živalskega življenja ni. Ni pa tudi nevarnosti pred malarijo in ni niti velikih pajkov, kar je bil glavni razlog, da sva se odločila za pampe in ne amazonski bazen (sam sem namreč zaprisežen

arahnofob). S starim japonskim terencem smo se najprej tri ure vozili po makadamskih kolovozih. Hrup in prah, ki smo ga povzročali, je vedno znova vznemirilo velike jate ptic, ki so počivale v okoliških mlakah. Priložnosti za fotografiranje na žalost ni bilo, kajti zdelo se je, da želi naš voznik podreti hitrostni rekord, poleg tega pa bi prah in pesek poleg naših pljuč poškodovale še fotoaparate. Nekajkrat pa so nam pot prekrizali še domačini, ki so s paše gnali svoje črede. Ob srečanju z njimi pa je šofer redno uporabljal taktiko vseh voznikov v Boliviji – trobil je do onemoglosti in zaviral šele zadnjih nekaj metrov na vso moč tako, da nas je zadaj premetavalo, in potem trobil še malo.

REKA YACUMA

Ko smo končno prišli do reke Yacuma, nas je tam čakal kakšnih pet metrov dolg, ozek čoln, v katerega smo naložili vse, kar smo imeli, in odšli po reki navzdol. Že za prvim ovinkom pa je čakalo presenečenje, če ne kar šok: bregovi rek so bili polni aligatorjev vseh velikosti, kar je ob reki, ki je široka približno kot Iška, prišlo še posebej do izraza. Poleg aligatorjev, ki so se v glavnem predajali sončnim žarkom, je bilo okoli obilo želv, kapibar, opic, ptičev vseh velikosti in, kot smo kasneje videli, tudi delfinov. Na nekaj mestih so nas namreč obiskali roza rečni delfini, za katerimi smo se najpogumnejši tudi zapodili v vodo, kar morda ni bila najpametnejša zamisel (glede na prisotne aligatorje, piranhe ter vse male živalce, ki rade zlezajo v vsako telesno odprtino in se tam zasidrajo), a so se nam delfini spretno izmikali. Naše domovanje je bilo kakih 10 metrov nad reko (ki pa v deževnem obdobju pride skoraj do vrat) in ponoči smo lahko opazovali, kako so se spodaj svetile oči vseh živali, ki so prežale na svoj plen.

ANAKONDE IN PIRANHE

Iskanje anakond – 4-urna hoja po skoraj 40° C po pokrajini brez sence – se je izplačalo. Našli smo namreč kar nekaj anakond (dolgih le okoli tri metre) in kober. Iskanje pa je potekalo kot v dokumentarcih – stopiš v vodo in upaš, da jo boš začutil. Nazaj grede pa nas je razveselil znak »Sunset bar, cold beer, welcome«. Naš vodič piva sicer ni najbolje prenašal, je pa zato za druge ostalo toliko več. Popoldne je sledil ribolov. Kar nekaj piranh je prišlo ven; rumene in bele predstavnice vrste so romale nazaj v vodo, rdeče pa so bile za večerjo – jedo se s kostmi vred in so kar okusne.

Lahko bi zapisal še kaj o tem, kako mi je adrenalin črpal kri po telesu, ko sem hranil in božal odraslega aligatorja, kako smo reševali ribe, ki jim je zaradi sušnega obdobja zmanjkovalo vode, ali pa kako smo ponoči od blizu opazovali male aligatorčke in v strahu pogledovali, kje se nahaja njihova marna. A o tem enkrat drugič.

